

Ja, hr. Thulesen Dahl kan forestille sig mange forkerte ting og gør det ofte, men virkeligheden er ham imod, fordi virkeligheden dér, hvor man har gennemført hr. Thulesen Dahls eksperiment og liberaliseret adgangen til at henvende sig til forbrugerne, viser, at antallet af henvendelser stiger, det eksploderer, og derfor virker markedsmekanismen ikke, som den gør i hr. Thulesen Dahls lille minilærebog om markedsmekanismer. Den virker som så ofte helt u hensigtsmæssigt, og derfor er det altså en god ting at regulere den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 41:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af de små EU-landes rettigheder.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL). (Fremsat 17/1 95).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 4 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 43:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af Europa-Parlamentets beføjelser.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL). (Fremsat 24/1 95).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Regeringen forudser som bekendt en procedure med tre trin for forberedelsen af regeringskonferencen i 1996.

Første trin består i at kortlægge de emner, som de fjorten andre lande kan tænkes at rejse. Det sker i et udvalg med deltagelse fra en række ministerier og med undertegnede som formand.

Sideløbende med dette arbejde udarbejder det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg en rapport om Danmarks sikkerhedspolitiske situation. Arbejdet med begge disse papirer ventes afsluttet hen på foråret.

Som andet trin forudser regeringen en intens og fordomsfri offentlig debat. Det er afgørende, at der bliver bred folkelig debat, inden regeringskonferencen går i gang i 1996, og jeg synes allerede, den debat er godt i gang.

Det tredje trin er, at regeringen i samarbejde med Folketingets politiske partier vil udarbejde et dansk forhandlingsgrundlag med henblik på regeringskonferencen.

Parallelt med de danske forberedelser foregår der også en todelt forberedelse af regeringskonferencen i Bruxelles, hvor den første del vedrører EU-institutionerne. Hver EU-institution udarbejder en rapport med sin vurdering af Traktaten, således som den har fungeret, siden den trådte i kraft 1. november 1993. Dette arbejde afsluttes inden afholdelsen af Det Europæiske Råd i Cannes i juni 1995.

Rådet er gået i gang med arbejdet, og til brug for Rådets rapport har regeringen udarbejdet et notat om de danske erfaringer med Traktaten, hvilket har været drøftet i Europaudvalget her i Folketinget den 3. og den 9. februar. Jeg går ikke for vidt, når jeg siger, at notatet fik en god modtagelse.

Der var også i udvalget tilfredshed med den procedure, som regeringen havde valgt. Den gav Folketingets partier mulighed for at give udtryk for deres synspunkter. Regeringen har så efter at have rådført sig med Europaudvalget justeret notatet. Der er i meget vidt omfang taget hensyn til partiernes bemærkninger og synspunkter. Papiret er nu overgivet det franske formandskab.

Anden del af forberedelserne i Bruxelles vedrører den refleksionsgruppe, der blev nedsat på Korfu-topmødet i juni 1994. Gruppen påbegynder sit arbejde i juni 1995. Formålet er at udarbejde ideer og valgmuligheder vedrørende de

spørgsmål, der skal drøftes på regeringskonferencen. Arbejdet skal være afsluttet til Det Europæiske Råds møde i Madrid i december 1995. Regeringskonferencen ventes herefter indkaldt i starten af 1996.

Denne tidsplan betyder, at en dansk stillingtagen til de konkrete emner på regeringskonferencen må afvente den brede folkelige og offentlige debat, der fører frem til udarbejdelsen af regeringens forhandlingsgrundlag – og af den grund kan regeringen ikke støtte beslutningsforslagene.

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil indledningsvis godt knytte nogle bemærkninger til det samlede sæt af beslutningsforslag, som Enhedslisten har fremsat, og som vi tager fat på at behandle nu. Regeringen har, som også udenrigsministeren var inde på, lagt op til en bred folkelig debat forud for stillingtagen til et dansk forhandlingsoplæg til regeringskonferencen i 1996.

I stedet for at lade den debat løbe, i stedet for at lade befolkningen få mulighed for i studiekredse, i grupper, i kontakt med politikere at gennemføre debatten, så har Enhedslisten nu ønsket at fremprovokere ikke bare sine egne svar, men også de øvrige politikeres svar på det, der burde være resultatet af debatten.

Vi ønsker ikke fra Socialdemokratiets side at underløbe den folkelige debat, der skal være, og vi vil lytte til, hvad der kommer. De bemærkninger, som jeg nu knytter til de to beslutningsforslag, vi nu behandler, og til de beslutningsforslag, vi kommer til at behandle senere, skal selvfølgelig tages med det forbehold, at vi vil lade os påvirke af de argumenter, af de synspunkter, af de tilkendegivelser, der vil komme under den debat, vi forventer der vil være fra nu af og frem til regeringskonferencen.

Ser vi på de to konkrete beslutningsforslag, så drejer det første sig om sikring af de små EU-landes rettigheder. Vi er i Socialdemokratiets tilhængere af, at hvert land fortsat skal udpege mindst ét medlem af Europa-Kommissionen. Vi finder, at stemmevægtene i Ministerrådet bør forblive uændret, men vi er ikke afvisende over for, at der kan ske en vis hensyntagen til landenes størrelse, hvilket f.eks. kan ske ved, at der til kvalificeret flertal foruden 2/3 af stemmerne i Ministerrådet kræves, at lande, der tilsammen har og repræsenterer halvdelen af befolkningen i EU, stemmer for.

Spørgsmålet om formandskabet mener vi må indgå i forhandlingerne, herunder spørgsmålet om fælles formandskab mellem flere lande; der har været synspunkter på bordet, og de må drøftes.

Vi er tilhængere af, at hvert land fortsat skal have en dommer ved EF-Domstolen. Jeg forstår i øvrigt slet ikke, at det spørgsmål rejses. Det er, som om de eneste, der finder på at sætte spørgsmålstegn ved, om hvert land skal have en dommer, er Enhedslisten. Det synes jeg er en helt fåbelig måde at angribe det her på.

Jeg forstår heller ikke, hvad Enhedslisten mener med, at stemmefordelingen i Europa-Parlamentet ikke må ændres til ugunst for de små lande. Vi er tilhængere af, at de nye lande, der kommer ind, parallelt med de lande, der er medlem i dag, får et antal medlemmer i Europa-Parlamentet og et antal stemmer i Ministerrådet, der relaterer sig til deres indbyggertal, sådan som vi allerede kender det. Og så ønsker vi selvfølgelig, at det fortsat skal være muligt for hver medlemsstat at tale på sit eget sprog.

Det andet beslutningsforslag er et forslag, hvor Enhedslisten ønsker at begrænse Europa-Parlamentets beføjelser; det ønsker vi ikke fra Socialdemokratiets side. Vi ønsker hverken, at de skal begrænses eller udvides ved de kommende drøftelser i forbindelse med regeringskonferencen.

Vi ønsker i øvrigt heller ikke, at beslutningsproceduren i relation til parlamenternes medvirken udbygges, så der dannes et tredje kammer bestående af repræsentanter for de enkelte landes parlamenter.

Så vidt jeg kan se, er disse beslutningsforslag fra Enhedslisten i virkeligheden beslutningsforslag, der går ud på at gøre det umuligt at udvide Den Europæiske Union med de nye ansøgerlande. Det ved vi godt er Enhedslistens politik, for det stemte vi nemlig om i tirsdags. Fra Socialdemokratiets side ønsker vi ikke at skubbe de nye demokratier i Østeuropa fra os. Vi ønsker tværtimod at byde dem velkommen – også i EU. Vi kan derfor ikke støtte de to forslag, der er fremsat.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Når jeg beder om ordet nu, er det, fordi der fra både udenrigsministerens og hr. Klaus Hækkerups side blev henvist til, at vi nu skal have en offentlig debat.

Jeg har fuld forståelse for, at regeringen i dag kan have vanskeligt ved at gå ind i substansen omkring disse her enkelte forslag. Derimod synes jeg, det er en god ting, hvis partierne gør det, og derfor er jeg glad for, at hr. Klaus Hækkerup går ind og tager fat i debatten om de enkelte punkter.

Med disse forslag vil vi fra Enhedslistens side ikke forudskikke konklusionerne vedrørende et dansk memorandum, men vi vil gerne se, om man i udvalgsarbejdet kan nå så langt, at man f.eks. i en beretning fra et flertals side siger, at der er et flertal i Folketinget, som f.eks. vil sikre de små landes rettigheder i EU. Det kunne man nå frem til allerede i den her folketingssamling ved hjælp af en beretning fra udvalget. Det er i hvert fald, hvad Enhedslisten vil prøve at opnå med disse forslag. Dette blot til en præcisering af, hvad der er vores sigte med denne debat.

Og så en tak til hr. Klaus Hækkerup, fordi han gik ind i debatten og kommenterede de forslag, som vi har fremsat.

Charlotte Antonsen (V):

Venstre er imod Enhedslistens to forslag. Vedrørende B 41 vil jeg sige, at vi er imod at fastsætte ultimative krav, når vi skal ind i en forhandling med 14 andre lande. Vi er nødt til i alle lande at bøje os mod hinanden.

Det andet forslag om begrænsning af Europa-Parlamentets beføjelser er vi imod, fordi vi mener, det er et udemokratisk forslag.

Kent Kirk (KF):

Enhedslistens respekt for folkeafstemninger kan være på et meget lille sted. Når vi ser på de 8 beslutningsforslag, som vi behandler i dag, så er det jo tydeligt, at Enhedslisten ikke alene forsøger at rulle udviklingen tilbage til før Maastricht-Traktaten. Nej, udviklingen skal også ruller tilbage til før traktaten om det indre marked, ja, endda til før Romtraktatens tilblivelse. Og det på trods af, at den danske befolkning sagde ja til Romtraktaten i 1972, til det indre marked i 1986 og til Maastricht-Traktaten med Edinburghforbeholdene i 1993.

Det Konservative Folkeparti kan derfor ikke støtte B 43, der vil fjerne de beføjelser, Europa-Parlamentet har fået med Fællesakten og Maastricht-Traktaten.

Vi kan heller ikke støtte B 41, der udelukker muligheden for at indføre en sikkerhedsventil i Ministerrådets afstemningsregler, således at et befolkningsflertal i EU ikke kan blive dikteret retsakter af et kvalificeret flertal.

Vi kan ikke støtte de to beslutningsforslag.

Anne Baastrup (SF):

Før jeg går i gang med min egentlige ordførertale, er der lige et par principielle ting, jeg vil nævne.

Forleden dag lagde Enhedslisten op til en dagsorden, hvor Folketinget skulle opfordre regeringen til at skabe en bred offentlig debat med inddragelse af Folkebevægelsen og JuniBevægelsen forud for regeringskonferencen. I dag har Enhedslisten så her i Folketingssalen en række frit i luften svævende forslag til debat. Det er uklart, om det er Enhedslistens samlede oplæg til et memorandum, og hvis det er tilfældet, så sker det jo uden den forudgående folkelige debat, som Enhedslisten forleden dag fandt så vigtig.

Jeg må indrømme, at vi i SF's folketingsgruppe er noget forbløffet over disse forslag og formålet med at fremsætte dem som en pakke. Er det de ting, Enhedslisten prioriterer? For så må jeg lige minde om, at Enhedslisten også kalder sig et grønt parti – og jeg vil her indskyde, at det drøftes meget i SF's folketingsgruppe, om det ikke er en falsk varebetegnelse. Men alligevel: Hvor er den grønne linje?

Og så til de forskellige forslag: Beslutningsforslag nr. B 41 vil sikre de små landes rettigheder i EU, og da Danmark er et lille land, så er det klart i vores interesse, at dette udgangspunkt for Danmarks vedkommende slås fast på regeringskonferencen.

Jeg har blot nogle enkelte yderligere kommentarer: Til forslaget om blokerende mindretal går jeg ud fra, at der er tale om, at de skal sættes i forhold til det antal lande, EU udvides med, så det bliver den relative andel af stemmer, der ikke må ændres. Ender EU med at omfatte alle de øst- og centraleuropæiske lande samt de baltiske – det skal ikke være nogen hemmelighed, at det er SF's politik – så kan man næppe forvente, at Danmark, som det er tilfældet i dag, kan skaffe et blokerende mindretal sammen med et stort og et par små lande.

Jeg går ud fra, at Enhedslisten ikke har ment, at det fortsat skal kunne lade sig gøre. Hvis det er tilfældet, så kan Enhedslisten jo blot sige det, som det er: at man ikke ønsker de østeuropæiske lande optaget. Det er ærlig snak. SF er ikke enige heri, for det ville for at sige det mildt være en katastrofe for de lande og for vores eget land, men hvis Enhedslisten mener det, så skal det frem.

Med denne kommentar skal jeg ikke sige mere til dette forslag andet end, at det er ét forslag blandt de formentlig mange, der cykler rundt i Europa. Alle landene har en interesse i at bevare deres indflydelse, men hvis man vil en udvidelse, så er det nok nødvendigt at se i øjnene, at der kun er 100 pct.s indflydelse til deling.

Der skal ikke være tvivl om, at SF lægger vægt på, at Danmark fastholder det nationale kompromis, hvor den nuværende traktat indeholder en balance mellem store og små lande, og denne balance skal fastholdes.

Og så til forslaget om begrænsning af Europa-Parlamentets beføjelser. Enhedslisten har ganske ret i sin måske lidt kortfattede og firkanterede analyse af institutionernes kamp, herunder Parlamentets kamp for at blive et rigtigt parlament. Nu har Enhedslisten valgt enkelte områder ud, som regeringen skal lave forslag til traktatændringer om. Jeg er lidt i tvivl om, hvorvidt det egentlig er nødvendigt med traktatændringer på de enkelte områder, som Enhedslisten af uransagelige grunde har valgt at hive frem, men SF er enige med forslagsstillerne i det principielle: At opmærksomheden skal rettes mod den rolle, Parlamentet spiller i sin stadige kamp for mere magt.

Det er ikke via udvidelse af Parlamentets beføjelser, at det demokratiske underskud fjernes. Det demokratiske underskud fjernes ved, at de nationale parlamenter inddrages i beslutningsprocessen på en sådan måde, at de får initiativret. Hermed igangsættes en proces, der skal gøre EU-spørgsmål til et integreret led i den demokratiske debat i de enkelte lande.

Vi ser derfor med interesse på de overvejelser, som det franske parlament har gjort sig om udviklingen af de nationale parlamenters indflydelse. Det franske Europaudvalg har således angiveligt foreslået, at der skabes et interparlamentarisk udvalg, som skal bestå af parlamentsmedlemmer fra de nationale parlamenter. Udvalget skal ganske vist kun rådgive om direktivudkast, men det giver da mulighed for en demokratisk debat, som er absolut nødvendig.

Formentlig kommer der andre forslag frem, for i takt med at EU udvikler sig, indskrænkes de nationale parlamenters indflydelse, medmindre de begynder at agere. Det er dén proces, vi skal have fremmet, for først da får vi en reelt demokratisk debat, først da kan de nødvendige spørgsmålstegn ved EU's ageren blive sat.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg må sige, at den modtagelse, som Enhedslistens to forslag, B 41 og B 43, har fået, ikke kan overraske nogen, men der er alligevel anledning til at beklage den måde, Enhedslistens to forslag foreløbig er blevet modtaget på.

Udenrigsministeren startede med at redegøre for køreplanen for regeringskonferencen og sagde nogle ting om, at vi jo skulle diskutere de her emner osv., at der var en køreplan, og at der skulle være en offentlig debat.

Flere ordførere har allerede været inde på, at vi jo skal lade os påvirke af debatten, og vi jo skal i gang med forhandlinger osv., og så kan det jo ikke nytte noget, at vi står og diskuterer sådan nogle forslag. Jeg synes ikke, det er en rimelig måde at tage stilling til to konkrete forslag på, når vi nu ved, at vi har det grundlæggende princip i dansk ret, at nyere lov går forud for ældre lov. Det betyder også, at Folketinget sagtens kan markere sin politiske holdning til nogle forskellige emner, som vi senere skal forhandle om, og hvor vi må erkende, at der vil være nogle områder, hvor vi måske har nogle holdninger, der ikke kan vinde gehør i de forhandlinger, der kommer på regeringskonferencen i 1996.

Men det betyder jo omvendt ikke det, som en del ordførere åbenbart har konkluderet, nemlig at vi ikke har mulighed for i Folketinget at tage stilling nu, at vi ikke har nogen holdning nu, og at partierne er holdningsløse. Selvfølgelig må partierne have nogle grundlæggende politiske holdninger til de emner, som Enhedslisten her fremlægger. Så kan man selvfølgelig i de forhandlinger og den debat, som kommer, se, om man bliver nødt til at lade sig overbevise af argumenter og så ændre sin holdning på visse områder.

Derfor skal jeg også sige, at i Fremskridtspartiet har vi opfattet den foreløbige debat om disse forslag lidt i stil med den måde, som hr. Uffe Ellemann-Jensen under debatten i tirsdags havde indtryk af at en folkeafstemning osv. skulle foregå på, nemlig ved at vi på et eller andet senere tidspunkt skal tage stilling til en eller anden pakke omkring EU-forholdene – og så bliver befolkningen reelt taget som gidsler.

Det, vi derimod skal – og som vi i Fremskridtspartiet ønsker – er, at vi får diskuteret det politiske indhold, de enkelte politiske emneområder, og dér må vi som parti selvfølgelig markere den politiske overbevisning, den politiske holdning, som vi har til det konkrete forslag, der

fremlægges, og selvfølgelig derudfra lade os påvirke af den debat, der også vil komme ved, at partierne fremlægger deres politiske holdninger.

Til de to konkrete forslag, som vi behandler nu: Med hensyn til forslaget om sikring af de små EU-landes rettigheder vil jeg sige, at Fremskridtspartiet er yderst positivt over for forslaget. Vi synes, det er en god idé, pkt. 1, at vi fortsat skal udpege et medlem af Europa-Kommissionen, pkt. 2, at stemmевægten i Ministerrådet ikke ændres til ugunst for de små lande, pkt. 3, at der ikke indføres afstemningsregler, som bygger på landenes folketal, pkt. 4, at formandskabet stadig går på skift, pkt. 5, at hvert EU-land fortsat skal have en dommer ved EF-Domstolen, pkt. 6, at stemmefordelingen i Europa-Parlamentet ikke ændres til ugunst for de små lande, og endelig som det sidste punkt at vi stadig væk skal kunne tale vores eget sprog i EU. Det er nogle grundlæggende ting, som vi er yderst positive over for i Fremskridtspartiet.

Der er ét af de her nævnte punkter, hvor vi har noget, vi gerne vil diskutere under udvalgsarbejdet, og det er med hensyn til pkt. C – som der står i forslaget – med afstemningsregler, som bygger på landenes folketal. Vi kan godt se noget fornuftigt i, at vi ikke skal kunne komme i en situation, hvor der ville være et antal lande med et mindretal af befolkningernes folketal, der kan stemme noget igennem i EU og dermed påtvinge et flertal af befolkningerne noget, som de ikke ønsker. Det kan vi godt se noget rigtigt i, og derfor kan vi også se noget rigtigt i – som hr. Kent Kirk tidligere var inde på – at man godt kunne tænke sig en model, hvor et flertal af landenes befolkninger kunne blokere for EU-lovgivningen. Det vil vi gerne være med til at diskutere i udvalget og høre de bemærkninger, som kommer, men udgangspunktet er altså, at vi er positive over for beslutningsforslaget.

Med hensyn til det andet beslutningsforslag, B 43, som handler om begrænsning af Europa-Parlamentets beføjelser, så har vi fra Fremskridtspartiets side gentagne gange givet udtryk for, at vi finder, det er helt uheldigt, at Europa-Parlamentet for os at se misbruger den kompetence, de allerede har fået, til at kræve mere magt. De tager nogle sager som gidsler i et spil for at få mere magt fra Ministerrådet og fra Europa-Kommissionen, som vi ikke finder er rimelig, og derfor er vi meget indstillet på de initiativer, som kommer for at begrænse Europa-Parlamentets beføjelser.

Derfor kan vi også støtte det beslutningsforslag, der ligger herom, og ser frem til den diskussion, der må komme under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg synes, at hr. Kristian Thulesen Dahls indfaldsvinkel til det her er lidt forkert, for det er jo ikke sådan, at vi f.eks. i Det Konservative Folkeparti ikke vil diskutere EU-spørgsmålene, før vi beslutter os op til regeringskonferencen. Vi har sammen med andre partiers folketingsgrupper jo hver især fremlagt vores bud på, hvad der skal være indholdet i det danske memorandum.

Vi havde en forespørgselsdebat her i Folketinget i tirsdags, som var en meget grundig og heldigvis også god debat, der tog fat på nogle af de fundamentale ting. Men det, der er uhenigtsmæssigt med denne fremgangsmåde, er, at man nu lægger op til, at der konkret skal træffes nogle folketingsbeslutninger på de forskellige områder, mens vi har debatten kørende i partierne og ude i befolkningen. Det er grunden til, at vi er nødt til at være afvisende over for det, som Enhedslisten nu lægger frem. Der er elementer i forslagene, som selvfølgelig er fornuftige, men der er også mange elementer, som man må være totalt afvisende over for.

Jeg synes, det er interessant at konstatere, at Fremskridtspartiet og Enhedslisten åbenbart er ved at finde hinanden i EU-politikken. Vi så det i tirsdags, og vi ser det nu igen i dag. Det er da trods alt en melding, der kommer ud til befolkningen: Er der to, der står sammen i dansk EU-politik, så er det Fremskridtspartiet og Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Kristian Thulesen Dahl, som har givet en fremstilling af, hvad det er for en debat, Enhedslisten har ønsket med disse forslag, og som har optaget forslagene i den ånd, som de er ment, nemlig at det må være rimeligt, at partierne nu går ind og tilkendegiver præcise holdninger til bestemte spørgsmål.

Forudsætningen for, at man kan have en ordentlig offentlig debat, er jo, at partierne er i stand til at melde ud: Hvad mener vi nu i dag om de enkelte, konkrete spørgsmål? Først da får debatten jo kød og blod. Det, hr. Kent Kirk nu er ude i, er jo, at han indleder debatten med at lægge et stort røgslør over, hvad der egentlig er konservativ politik på disse punkter, og det fremmer altså ikke en debat.

Hr. Kent Kirks problem er jo også – og han havde svært ved at skjule det – at han i virkeligheden er ganske positiv over for i hvert fald det forslag, som vedrører sikring af de små landes rettigheder. Det kunne man næsten ane mellem linjerne at han i virkeligheden var ganske positiv over for.

Han rejste det samme spørgsmål, som hr. Kristian Thulesen Dahl rejste, om et antal lande, der repræsenterer et folkeflertal, skal kunne påtvinges noget af et mindretal. Det er da et synspunkt, som er til at forstå, og en konkret diskussion, som er væsentlig. Men så forstod jeg næsten også hr. Kirk sådan, at hvis det kunne komme ind i forhandlingerne – ligesom hr. Thulesen Dahl sagde – så var der faktisk noget at snakke om. Og det synes jeg var en meget bedre måde at gå ind i debatten på, for så får den konkret form. Så kan den også foregå ude i befolkningen og få en sådan form, at det bliver muligt at få en virkelig debat ikke alene her i Folketingssalen, og det er faktisk hensigten med, at vi har rejst debatten også ved at stille de konkrete forslag her i Folketingssalen.

Vi vil også gerne nå frem til flertalsberetninger i udvalget, beretninger, som kan give en pejling frem til forhandlingerne om memorandumet på, at der faktisk er et flertal i Folketinget, der mener nogle ganske bestemte ting på nuværende tidspunkt, og derefter kan det så gå videre i debatten og ind til forhandlingerne. Det er sigtet med det. Det håber jeg hr. Kirk vil opfatte i den positive ånd, hvori det er tænkt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg er på sin vis glad for, at hr. Kent Kirk tager ordet for en kort bemærkning og på den måde bidrager til, at vi her i Folketingssalen kan få en seriøs drøftelse af de her ting, noget, som jeg tidligere har haft opfattelsen af at der desværre ikke helt var stemning for.

Jeg må også sige til hr. Kent Kirk, at når hr. Kent Kirk siger, at forslagene her indeholder både ting, som er gode, og ting, som De Konservative er imod, så er det også noget, der er til at forstå.

Jeg kan godt forstå, at man stemmer imod det, hvis der bliver fremsat et beslutningsforslag, som man er uenig i; det er jo ren logik. Men hvis man har den holdning, at man er positiv over for et beslutningsforslag, ja, at man måske endda støtter det, men stemmer imod det, fordi vi jo skal have en folkelig debat, så har jeg sværere ved at forstå det.

Så kan jeg heller ikke forstå, hvorfor man egentlig vedtager dagsordensforslag under forespørgselsdebatter, må jeg erkende. Der vedtager man f.eks., at det, der står øverst på dagsordenen for Danmark i regeringskonferenceforhandlingerne, er udvidelsesspørgsmålet. Jamen skulle vi nu ikke vente, til debatten er helt afsluttet, med at begynde at tage stilling til så konkrete emner? Det ville jo være konsekvensen, hvis man tog hr. Kent Kirks udgangspunkt. Det synes jeg er forkert.

Jeg sagde under mit indlæg tidligere, at nyere lov går forud for ældre lov her i landet, og det betyder også, at vi kan have en retsstilling på EU-området, en holdning til spørgsmålet herinde i Folketingssalen, som vi eventuelt senere reviderer, fordi vi som parti føler, at vi er blevet klogere på et område, vi er blevet overbevist af gode argumenter osv.

Jeg har lagt op til, at Fremskridtspartiet er indstillet på at lade sig overbevise, hvis der er gode argumenter, der kan overbevise os i EU-spørgsmålet. Vi kan lade os rykke, men det er så på baggrund af, at vi har en afklaret holdning, vi ved, hvad vi vil. Så går vi ud i debatten, tager debatten og bliver så eventuelt overbevist om noget andet. Derfor synes jeg altså stadig væk ikke, at argumenterne holder til at afvise forslagene, medmindre man decideret er uenig i dem.

Må jeg så endelig sige til hr. Kent Kirk, at når hr. Kent Kirk forsøger at lave en historie ud af, at nu er Enhedslisten og Fremskridtspartiet enige om nogle ting, at for Fremskridtspartiet drejer det sig aldrig nogen sinde om, hvem vi samarbejder med, men om, hvad vi samarbejder om. Hvis forslagene, der bliver fremlagt, er gode, er vi indstillet på at forhandle og diskutere med de partier, der er i Folketinget til enhver tid, uanset hvem det måtte være.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Hverken hr. Keld Albrechtsen eller hr. Kristian Thulesen Dahl har været i stand til at overbevise mig om, at det her er den rigtige fremgangsmåde. Det er jeg nødt til at konstatere. Jeg mener, at det, partierne burde gøre, er i deres egne folketingsgrupper at fastlægge deres bud ud på, hvordan den fremtidige EU-politik skal være, og så kan vi bagefter tage diskussionen, når vi skal forberede det memorandum, der skal frem til regeringskonferencen.

Jeg ser i virkeligheden det her som et forsøg på at vanskeliggøre den proces, der skal sættes i gang, for at Danmark kan få en så stærk forhandlingsposition som overhovedet muligt op til regeringskonferencen. Udenrigsministeren har jo været inde på alt det, der er sat i gang, som man afventer, og som partierne så får meldinger om på et givet tidspunkt, og så kan vi – partierne imellem – sætte os sammen, og vi kan også tage en debat i Folketinget om, hvad der skal være det endelige resultat i form af et memorandum.

Men jeg ser altså det her mere som et forsøg fra Enhedslisten på at kaste grus i maskineriet, og jeg må så konstatere, at Fremskridtspartiet har valgt den linje, at det vil støtte Enhedslisten i den politik. Jeg synes, det er sørgeligt, for jeg husker også, at Fremskridtspartiet for nogle år siden var stærkt tilhængere af, at man skulle have en positiv holdning til EU-samarbejdet, og man skulle påvirke det i den rigtige retning. Men jeg oplever det nu, som om Fremskridtspartiet har fundet sammen med Enhedslisten for at prøve på at forhindre Danmark i at føre en aktiv EU-politik. Det er sørgeligt.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at ønske hr. Kent Kirk til lykke. Til lykke med, at VKZ ikke fik flertal ved sidste valg, for det kunne jo godt have givet nogle problemer, kan man forstå, for hvordan skulle en regerings parlamentariske grundlag have arbejdet sammen med Enhedslisten, samtidig med at det var en VK-regering? Så til lykke til hr. Kent Kirk med, at han ikke kom i den situation.

Derudover vil jeg så godt sige, at jeg normalt har meget stor respekt for Enhedslistens forslag og synes også, de er både logiske og gennearbejdede; men der er altså sket et kiks her.

Hr. Kent Kirk gik op og talte for, ligesom CD i øvrigt mener, at man bør lave en form for dobbeltafstemning, således at man i Ministerrådet både kigger på antallet af stemmer, og at de samtidig skal udgøre et flertal af befolkningerne. Hr. Keld Albrechtsen meldte så, at det synspunkt jo var så positivt i forhold til Enhedslistens forslag, at hr. Kent Kirk burde kunne støtte beslutningsforslaget.

Nu står der jo faktisk det modsatte i beslutningsforslaget. Beslutningsforslag nr. B 41, punkt C, siger, at der ikke må indføres afstemningsregler, som bygger på landenes folketal.

Jeg vil da gerne spørge, hvordan i alverden man vil gennemføre en dobbeltafstemningsprocedure, der indebærer, at et flertal af landenes befolkninger ikke må være imod et forslag, samtidig med at Enhedslisten nu med højt løftet fane siger, at man ikke må indføre afstemningsregler, der bygger på landenes folketal. Det er da et kiks. Det er da det modsatte. Hvis vi vedtog det beslutningsforslag, ville hr. Kent Kirk og jeg ikke kunne få vores vilje.

Jeg vil da gerne høre, om det er mig, der har misforstået et og andet, men det er faktisk det, der står i beslutningsforslaget. Det ligner normalt ikke Enhedslisten at lave den slags fadæser, som jeg opfatter det her som efter det, hr. Keld Albrechtsen har sagt i dag.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jeg synes, hr. Kent Kirk tidligere holdt et kort indlæg heroppefra, som på mange måder i sin substans var logisk, men hr. Kent Kirk røg over til noget helt andet, da han så skulle afslutte sit indlæg, nemlig med udtalelsen om, at Fremskridtspartiet jo tidligere havde en positiv holdning til EU-samarbejdet, men nu kan jeg forstå, sagde hr. Kent Kirk, at nu skulle det åbenbart være anderledes.

Må jeg godt spørge hr. Kent Kirk, om Det Konservative Folkeparti virkelig mener, at det, at Fremskridtspartiet går ind i en debat om, hvorvidt man skal sikre de små EU-landes rettigheder, det, at Fremskridtspartiet går ind i en debat om, hvorvidt Europa-Parlamentets beføjelser skal begrænses ud fra de synspunkter, vi nu engang har, har noget som helst at gøre med, om man er positiv over for EU-samarbejdet?

Selvfølgelig har det ikke det. Hvis ikke det kan lade sig gøre, hvis det stadig væk er sådan her i Danmark, at vi ikke må diskutere visse emner inden for EU-samarbejdet, for så bliver man pr. definition udskreget som én, der er modstander af EU-samarbejdet, så kommer vi jo ikke et skridt videre.

Det, der var fejlen op til folkeafstemningen om Maastricht-Traktaten – det tror jeg de fleste partier har erkendt i den forbindelse – var jo netop, at der var for lidt folkelig debat om substansspørgsmålene, om indholdet i EU-samarbejdet, og at vi skulle have en mere indgående løbende debat om de spørgsmål, som optager folk, og som rører sig i EU-samarbejdet, for at sikre den forståelse, der skulle være for EU-samarbejdet.

Jamen det er jo præcis det, som jeg føler der bliver lagt op til med sådan nogle beslutningsforslag her, og det er det, Fremskridtspartiet bidrager til ved så at tage politisk stilling til disse forslag. Og minsandten om man så ikke skal høre fra den konservative ordfører, når man går ind i en diskussion om de små landes rettigheder i EU-samarbejdet og Europa-Parlamentets beføjelser, at så har Fremskridtspartiet ikke lænere en positiv holdning til EU-samarbejdet.

Hvis det er stilen, er vi jo ikke nået længere i EU-debatten. Det fremmer jo ikke en positiv debat i Danmark. Jeg håber, at det var en fejltagelse, og at det ikke er kendetegnende for den debat, vi videre skal have her i Danmark, bl.a. op til regeringskonferencen i 1996.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg tror, hr. Kristian Thulesen Dahl forsøger at misforstå mig med vilje.

Min indfaldsvinkel til den her diskussion er, at Enhedslisten kun har ét formål med det her, og det er at prøve på at kaste lidt grus i maskineriet. O.k., det støtter Fremskridtspartiet så. Og det var det, jeg ikke rigtig kunne forstå at Fremskridtspartiet vil gøre.

Jeg venter meget på, at Fremskridtspartiets folketingsgruppe kommer med deres samlede bud på, hvordan EU-politikken skal se ud op til regeringskonferencen, og så vil jeg meget gerne ind i en diskussion med Fremskridtspartiet om, hvad der så er det rigtige, og hvad der er det forkerte. Jeg synes, at alle partierne har en forpligtelse til, også i deres folketingsgrupper, at lave et samlet bud på det her. Den proces er jo i gang – og den er formentlig også i gang i Fremskridtspartiet.

Det indebærer jo ikke, at vi fra Det Konservative Folkepartis side prøver på at undertrykke en EU-debat. Det er slet ikke vores formål.

Må jeg så til sidst – for jeg går ikke på talerstolen igen – over for hr. Peter Duetoft blot konstatere, at den regering, som hr. Peter Duetoft også er parlamentarisk grundlag for, jo også støttes af Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes ikke, det hjælper meget på den offentlige debat, hvis vi starter den med, at hr. Kent Kirk påstår, at Enhedslisten har det ene formål at kaste grus i maskineriet. Jeg kunne jo så kvittere med at meddele hr. Kent Kirk, at efter min

opfattelse ønsker Det Konservative Folkeparti at feje tingene ind under gulvtæppet. Lad os ikke diskutere på den måde; det kommer vi ikke ret langt med.

Vores hensigt er at få en debat om de konkrete punkter. Som også hr. Kristian Thulesen Dahl har skitseret det, er det nødvendigt for den offentlige debat, at vi diskuterer tingene konkret.

Det er også nødvendigt, at der kommer samlede bud, og derfor har vi i dag fra Enhedslistens side tilsendt samtlige partier, også Det Konservative Folkeparti, vores samlede bud, som vi har offentliggjort.

Det er så også en bemærkning til SF's ordfører, der ikke forstod, i hvilken sammenhæng disse forslag er fremkommet. Jeg vil opfordre SF's ordfører til nøje at studere de 27 sider, som vi har overbragt hendes parti i dag, og hvoraf denne sammenhæng fremgår med lysende klarhed.

Men i dag handler det altså om de enkelte punkter, og derfor vil jeg gerne besvare hr. Duetofts spørgsmål. Det er selvfølgelig rigtigt, det må jeg erkende, at der er et problem i den formulering, for det, vi ikke ønsker fra Enhedslistens side med hensyn til afstemninger efter folketal, er, at vi får et system, hvor store lande får en større stemmevægt med henvisning til deres folketal.

Men nu rejser så bl.a. hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Kent Kirk det spørgsmål: Kan man ikke forestille sig, at vi kunne give lande, der repræsenterer et flertal af befolkningen, vetoret? Og dertil svarer jeg: Jo, det er en tanke, som godt kunne komme ind i en drøftelse af at få gennemført elementerne i Enhedslistens forslag, for vi kan da aldrig have noget at indvende imod, at en kreds af lande får en vetoret. Vi mener jo endda, at hvert enkelt land bør have vetoret.

Derfor var det en fornuftig idé, der kom ind, og vi vil gerne være med til at arbejde frem imod, at det kommer ind i den endelige tekst.

(Kort bemærkning).

Jens Risgaard Knudsen (S):

Dialogen mellem hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Kent Kirk er efter min opfattelse ikke uden politisk interesse. Under en forhandling som denne kan man jo, selv om der kun er få medlemmer til stede i salen, alligevel – det har man jo adgang til – sidde og iagttage et og andet, et og andet, som efter min opfattelse også kan have stor politisk interesse.

Dialogen mellem hr. Kent Kirk og hr. Kristian Thulesen Dahl har i hvert fald hos mig efterladt det bestemte indtryk, at der må være sket et og andet i Fremskridtspartiet, siden Fremskridtspartiet forud for denne forhandling tilsyneladende har afsat sin oprindelige markedsordfører. Jeg forstår, at fru Annette Just ikke længere er markedsordfører for Fremskridtspartiet.

Et sådant forhold skal jeg selvfølgelig ikke blande mig i. Det er et anliggende, der alene hører Fremskridtspartiets folketingsgruppe til. Jeg er tilbøjelig til at tro – jeg siger tilbøjelig – at når fru Annette Just ikke længere er Fremskridtspartiets markedsordfører, må det skyldes – og jeg kan i hvert fald godt finde flere holdpunkter for den antagelse – at fru Annette Just tilsyneladende vil være mere enig med hr. Kent Kirk end med hr. Albrechtsen fra Enhedslisten.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Hr. Keld Albrechtsens begrundelse for at sige, at man fra Enhedslistens side godt kunne acceptere, at der kunne tillægges det, han kaldte et befolkningsflertal, en vetoret, når man skulle have en afstemning, var lidt besynderlig.

Hans begrundelse var nemlig, at Enhedslisten gik ind for, at alle lande fik vetoret i Unionen. Det er ikke begrundelsen for, at vi fra Socialdemokratiets side, som jeg sagde det i min ordførertale, støttede, at der ud over de to tredjedele flertal også kunne kræves, at lande repræsenterende halvdelen af befolkningerne skulle stemme for.

Når vi går ind for det, så er det, fordi vi har som udgangspunkt, at det faktisk er rimeligt, at der tages hensyn til befolkningstallene, så et lille mindretal ikke kan majorisere et stort flertal af borgerne.

Men det er selvfølgelig rart at få klarlagt, at Enhedslisten har præcis det modsatte synspunkt.

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Ved at deltage i det politiske liv har jeg selvfølgelig allerede iagttaget, at man også må undersøge sig de politiske analyser, der gøres, også af hr. Risgaard Knudsen, som jo ofte fremkommer med sine politiske iagttagelser og anskuelser.

Jeg må sige til hr. Risgaard Knudsen i al stilfærdighed, at det er ikke noget nyt, at jeg er ordfører på dette område i anledning af denne debat. Jeg har haft fornøjelsen af at være blandt markedsordførerne som anden ordfører siden

den konstituering, der blev lavet efter valget den 21. september; så det er ikke noget nyt, og det er ikke udtryk for et pludseligt skift i Fremskridtspartiets holdning.

Nu kunne man jo tage en lang drøftelse om det, men det er der nok ingen grund til, så jeg skal blot gentage det, jeg sagde til hr. Kent Kirk: at jeg oprigtigt talt mener, at alle partier her i Folketinget burde diskutere den substans, der fremlægges i de forslag, der kommer i Folketinget, frem for at fokusere så meget, som visse personer gør, på, hvem der fremsætter forslagene.

Fremskridtspartiet har tidligere fremsat forslag, hvor vi havde fornemmelsen af, at de blev afvist, mere eller mindre fordi de kom fra Fremskridtspartiet. Den fornemmelse, vi har haft, er blevet bekræftet af en del personer fra andre politiske partier. Vi mener ikke, det er rigtigt, at et andet politisk parti, som kommer med sine forslag her i Folketinget, skal have den behandling, og derfor ønsker vi en seriøs debat af forslagene og håber, at alle vil bidrage til en sådan.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Klaus Hækkerup har ligesom hr. Kirk overordentlig stort besvær med at skjule sin irritation over, at det ser ud, som om der er stor opbakning til de allerfleste elementer i Enhedslistens forslag om at sikre de små EU-landes rettigheder. Og det er da sandsynligvis irriterende for Socialdemokratiet og De Konservative at måtte konstatere det.

Jo, for hr. Klaus Hækkerup fastslog jo tidligere i debatten, at stemmevægtene ikke skal ændres til ugunst for de små lande; det er der ingen, der har modsagt i denne debat, og det er jeg uhyre glad for.

Og så kommer der et ønske bl.a. fra hr. Klaus Hækkerup om, at der skal indføres en ny form for vetoret. Det er jo essensen i det, at der skal indføres en ny form for vetoret, som tillægges lande, der i alt repræsenterer et flertal af befolkningen.

Og så siger jeg: Enhedslisten kan naturligvis aldrig være modstander af, at der indføres en yderligere vetoret oven i den, som skal gælde for de enkelte lande, for vi ønsker ikke, at nogen skal majoriseres i EU. Det er jo hele essensen i vores forslag, at vi ikke skal have den situation, at man bliver majoriseret i EU.

Hvis hr. Klaus Hækkerup har andre grunde til at støtte et sådant forslag og ikke kan lide den

måde, Enhedslisten siger det på, jamen så er det jo ikke det afgørende. Det afgørende er, hvis der rent faktisk kan opnås politisk flertal for elementerne i det forslag, som Enhedslisten har stillet. Så kan Enhedslisten sagtens leve med, at hr. Klaus Hækkerup gerne vil angive nogle andre begrundelser for at støtte indholdet. Det er ikke noget problem.

Så jeg vil sige tak for tilkendegivelsen til hr. Klaus Hækkerup.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes ikke, at Enhedslisten skal have utak for at fremsætte disse forslag. Vi synes også, det er i orden, at man fremsætter et forslag, som man gerne vil have til debat.

Det er også vigtige punkter, der er lagt frem som indholdet i disse forslag, og vi har også fra Det Radikale Venstres side meninger om alle disse punkter, som vi gerne vil diskutere.

Imidlertid har vi jo lige sat en proces i gang med den forespørgselsdebat, der var i tirsdags, og jeg må også sætte spørgsmålstegn ved, om denne form er én, som virkelig sikrer en god offentlig debat. Det, der vil ske nu, efter at vi har haft denne debat i dag, er jo, at disse beslutningsforslag kommer til debat i udvalget. Og udvalget er som bekendt lukket – det er Folketingets udvalg jo – og dér foregår kun en debat mellem de folketingsmedlemmer, der er partiernes repræsentanter i det pågældende udvalg. En egentlig offentlig debat kommer der jo ikke om disse punkter.

Men vi kunne jo love hinanden, at vi alle sammen hver for sig skrev et debatindlæg om punkterne A, B, C, D, E, F og G f.eks. en gang om ugen i det kommende halve år og derved sikrede, at der kom en offentlig debat om disse ting. Det er jo måske dér, vi især har forsømt tingene herindefra: at vi har holdt diskussionen inden døre og ikke har sørget for at brede diskussionen ud, f.eks. i pressen. Det påhviler os alle sammen at sikre, at debatten bliver udbredt, og at være aktive i medierne med debatten om disse spørgsmål.

Når dette er sagt, vil jeg blot sige, at Det Radikale Venstre ønsker at tilslutte sig den proces, som er sat i gang i tirsdags med den dagsorden, der blev vedtaget efter forespørgselsdebatten, og vi kan tilslutte os de bemærkninger, som udenrigsministeren i øvrigt har gjort til de to beslutningsforslag.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil give Enhedslisten den overraskende meddelelse, at vi naturligvis ikke kan støtte de to beslutningsforslag. Det havde Enhedslisten jo nok heller ikke ventet.

Det er vores opfattelse, at noget af det vigtigste i 1996-konferencen faktisk er at sikre, at de store lande anser det for et fair fællesskab. Vi er ret bange for, at en udvidelse koblet sammen med den nuværende ordning i fællesskabet kan føre til, at nogle af de store lande kunne begynde at lege uden for EU og dermed ødelægge hele EU-tanken, og det ønsker vi ikke.

Derfor er der flere elementer i beslutningsforslag nr. B 41, som vi ikke synes om – selv om jeg må indrømme, at den ændring, som hr. Albrechtsen kom med om punkt C, hjalp lidt på det.

Det første er det blokerende mindretal. Det er ikke vores opfattelse, at det skal være låst. Det kan godt være, at det blokerende mindretal er nødt til at blive større, efter at der kommer flere medlemmer med. Det vil vi i modsætning til Enhedslisten godt diskutere.

Med hensyn til afstemningsregler har jeg nævnt, at vi er tilhængere af dobbeltafstemning og meget tidligt har talt for den.

Og endelig er der punktet om, at stemmefordelingen i Europa-Parlamentet ikke må ændres til ugunst for de små lande. Jamen hvad betyder det? Er man ikke nødt til relativt at ændre den, hvis der kommer flere medlemmer i Europa-Parlamentet? Hvis der kommer flere medlemmer i Europa-Parlamentet, er ét medlems vægt jo mindre, end det er, hvis der er færre medlemmer i Europa-Parlamentet. Derfor mener vi faktisk, at den bemærkning er totalt blokerende for en udvidelsesdebat.

Med hensyn til beslutningsforslag nr. B 43 er vi ikke enige i, at Europa-Parlamentet ikke fremover skal godkende indstillinger om udnævnelse af formand og medlemmer af Kommissionen. Tværtimod ønsker CD, at Kommissionens medlemmer enkeltvis skal godkendes af Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet skal ikke fremover have beføjelser til at ændre EU's budget, skriver Enhedslisten. Jo, det er vores opfattelse i CD, at et Europa-Parlament skal have den mulighed.

Europa-Parlamentet skal ikke fremover have mulighed for at fremtvinge ændringer i EU-lovgivningen, skriver Enhedslisten. Jo, efter CD's opfattelse skal man have initiativret i Europa-

Parlamentet og dermed mulighed for at fremtvinge en ændring af EU-lovgivningen.

Og endelig vil Enhedslisten have, at EU-kommissærerne skal udpeges af de nationale parlamenter. Nej, det er ikke vores opfattelse. Vi synes, det er udmærket, at de bliver udpeget, som de gør i dag, men at de skal godkendes enkeltvis af Europa-Parlamentet.

Alt i alt er der indholdsmaessigt meget stor afstand fra Enhedslisten til CD, og det kan vel strengt taget heller ikke undre nogen. Den letteste ordførertale fra min side ville jo næsten være at sige, at hver gang Enhedslisten har et synspunkt på EU-listen, så kunne vi have det diametralt modsatte; det ville være konsekvent. Selvfølgelig holder den ikke 100 pct., men det er jo næsten sådan.

Og derfor må jeg også om de efterfølgende forslag – for nu med formandens tilladelse at spare Tingets tid – sige, at beslutningsforslag nr. B 49, B 51, B 52, B 53, B 50 og B 54, hvis formål alle sammen er, som hr. Keld Albrechtsen selv har sagt, at rulle Unionen tilbage, grundlæggende er fuldstændig i modstrid med alt, hvad CD står for, for vi vil nemlig gerne rulle Unionen frem. Derfor vil jeg ikke kunne støtte nogen af de forslag, og i stedet for at gå op og fortælle det om hvert enkelt har jeg nu gjort det for dem alle under ét med denne melding.

Men det betyder ikke, at jeg ikke gerne vil mødes med hr. Albrechtsen og andre Enhedslistefolk i den offentlige debat. Lad os få tvekamp om de her synspunkter. Fordi at man er lodret uenig og totalt afviser et forslag, betyder det jo ikke, at man ikke gider diskutere tingene; det vil vi meget gerne, for det tror vi faktisk EU tjener ved. Det er min opfattelse, at jo mere oplysning, jo mere viden og jo mere debat der er om EU, jo mere spiseligt bliver det, for det er faktisk et ret fornuftigt system.

Keld Albrechtsen (EL):

Lad mig allerførst kvittere for hr. Duetofts sidste bemærkning: Også jeg imødeser med glæde debatter i den kommende tid med hr. Duetoft om EU her i salen og ikke mindst ude i landet. Det er en fordel efter min mening, at klare holdninger kommer frem og brydes i debatten, og det kan vel ikke blive mere klart end netop i en debat mellem CD og Enhedslisten, som i denne her sag står for stik modsatte synspunkt. Så den opfordring vil jeg i hvert fald gerne tage til mig og vil deltage i debatten med hr. Duetoft.

Jeg er til gengæld ganske overbevist om, at netop en udbredelse af debatten bl.a. mellem hr. Duetoft og mig vil medføre, at unionsmodstanden vil blomstre. Det vil jo så komme an på en prøve, om hr. Duetoft får ret, eller jeg gør.

Til ordførerne, som jo trods alt, selv om debatten nok startede lidt surt, efterhånden kommer frem til indholdet, vil jeg sige, at jeg har lagt mærke til, at mange ordførere også fra de store partier har fastslået, at stemmevægtene ikke må ændres til ugunst for de små lande.

Der er kommet et forslag om, at de store lande – undskyld, lande repræsenterende et flertal af befolkningen; det kan jo også indeholde små lande – skal have en særlig vetoret. Dette forslag vil jo kunne indarbejdes i en betænkning eller ved anden behandling.

Her vil jeg da gerne sige til den radikale ordfører, som var bekymret over, at der nu skulle foregå alt for mange drøftelser i lukkede udvalgsmøder, at man kan jo altså ved anden behandling sikre, at der netop bliver en offentlig debat om forslagens vedtagelse. Vi kan sagtens sikre, hvis der er et flertal, der er indstillet på at gå konkret ind i sagen, at der bliver en offentlig debat her i Folketingssalen.

Vi er altså i Enhedslisten glade for, at der om det spørgsmål, der hedder stemmevægte, ser ud til at være et flertal i Folketinget. Det, vi er bange for, er jo, at det i forbindelse med indgåelsen af et eventuelt nyt nationalt kompromis mellem regeringspartierne og Venstre og De Konservative – på trods af at der er et klart flertal både her i Folketinget og uden tvivl også i den danske befolkning for, at de små landes indflydelse ikke må svækkes – ikke kommer til at afspejle sig i dette memorandum, hvis det indgås mellem V og K og regeringspartierne, fordi tingene dér vil blive fejtet ind under gulvtæppet. Derfor vil det være en utrolig god ting, hvis man i en beretning fra udvalget kunne få fastslået, at på det punkt er Folketingets partier eller et flertal af dem altså klart enige: De små lande må ikke svækkes.

Der var knap så stor forståelse for vores forslag vedrørende begrænsningen af Europa-Parlamentets indflydelse. Jeg har jo med stor interesse i dag læst Lone Dybkjærs udspil i B.T. om nedlæggelse af Europa-Parlamentet. Så langt er Enhedslisten jo faktisk ikke gået med det her forslag, men jeg vil da ikke sige, at Lone Dybkjærs forslag er dårligt, slet ikke. Vi har sådan set ikke noget at bruge Parlamentet til, når det rigtig kommer til stykket.

Men vi er jo slet ikke gået så langt fra Enhedslistens side. Vi har blot stillet et forslag, der skal sikre, at Parlamentet ikke tiltager sig det, man kan kalde rollen som et rigtigt parlament, altså med lovgivningsmagt. Det er det, der ligger i vores forslag.

Dér er vi kede af, at partierne har kredset om dette problem som katten om den varme grød i dag og ikke rigtig turdet udtale sig. For der kan vel ikke være nogle af partierne, der virkelig går ind for, at dette såkaldte parlament skulle have rigtig lovgivningsmagt; det kan jeg næsten ikke forestille mig.

Men vi er altså desværre ikke kommet ret langt i debatten i dag med at få det indkredset.

Vi vil fra Enhedslistens side, når det gælder de her to forslag, arbejde for, at man i udvalget prøver at udmønte den enighed, der er om, at de små landes indflydelse ikke må svækkes i EU. Vi vil forsøge at få det fastslået i en beretning, således at vi, uanset hvordan det ellers går med et dansk memorandum, i hvert fald kan være sikre på, at den ting bliver slået fast forud for regeringskonferencen.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Hr. Keld Albrechtsen må vist ikke have hørt min ordførertale. Jeg præciserede meget, at vi ikke ønsker, at Parlamentet skal have udvidede beføjelser. Vi ønsker ikke, at Parlamentet skal inddrages mere i lovgivningsprocessen, end det er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 49:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk rets forrang for EF-ret.

Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.
(Fremsat 31/1 95).

Sammen med denne sag foretoges de under punkterne 6-8 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 51:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af vetoretten i EU.

Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.
(Fremsat 31/1 95).

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 52:

Forslag til folketingsbeslutning om åbenhed og offentlighed i EU.

Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.
(Fremsat 31/1 95).

8) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 53:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring og udvidelse af subsidiaritetsprincippet.

Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.
(Fremsat 31/1 95).

Forslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Regeringen kan henholde sig til sit indlæg vedrørende behandlingen af beslutningsforslag nr. B 41 og B 43 tidligere i dag samt de besvarelser af spørgsmål fra Folketingets daværende Markedsudvalg, der blev afgivet i forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 176, L 177 og L 178 i foråret 1993.

Med hensyn til spørgsmålet om åbenhed og offentlighed fører regeringen en trestrengt politik, som der løbende er gjort rede for i Folketingets Europaudvalg.

Den drejer sig først og fremmest om at udnytte de eksisterende regler for åbenhed og offentlighed i EU mere effektivt. Det gør regeringen bl.a. ved at presse på i de enkelte konkrete